

Valkuilen & kansen

Alleengeboren tweelingen: géén kosmische fout

Eén op de tien (waarschijnlijk meer) mensen start in de baarmoeder als twee- of meerling, maar wordt alleen geboren. Vaak is men zich hier niet van bewust. Dit kan verstrekkende gevolgen hebben op zowel fysiek, emotioneel als mentaal gebied. Maar zeker ook op spiritueel gebied. In dit artikel zoomt (ervarings)expert Joyce Beckker vooral in op dat laatste. Want de grootste uitdaging voor alleengeboren tweelingen en/of meerlingen is toch wel hun vaak levenslange zoektocht naar vervulling. Een zoektocht die vele valkuilen kent, maar ook mooie kansen biedt. Zoals het verbinden met je ongeborn tweelinghelpt om je prangende vragen beantwoord te krijgen.

TEKST: JOYCE BECKKER

Zelf verloor ik mijn tweelingzus Grace in de baarmoeder van mijn moeder. Het was juli 1959 toen ik de moederbuik in mijn eentje verliet. Er was geen indicatie dat mijn moeder vroeg in haar zwangerschap een miskraam had gehad. In die tijd werd na de bevalling de placenta ook nauwelijks onderzocht. En als er al een vermoeden was van een verloren tweelinghelpt, werd dit vaak verzwegen om moeders' prille geluk niet te ondermijnen.

Onbegrensd verlangen

Net als vele andere AT-ers (zoals ik de alleengeboren tweelingen en/of meerlingen vanaf nu in dit artikel noem) ben ik als eenling opgevoed. Maar ik voelde me vanaf de eerste dag niet welkom en ook niet veilig in het gezin. Er ontbrak gevoelsmatig iemand en diegene werd doodgezwegen. Verstandelijk valt dit niet te verklaren, omdat dit alles zich afspeelt op energetisch niveau. Ik was hooggevoelig en voelde me thuis en buitenshuis een vreemde eend in de bijt. Een diepe eenzaamheid maakte zich van mij meester, maar ik kon in de loop der jaren niet de vinger leggen op de oorzaak van dit kwellende gevoel. Daarom werd mijn leven vooral getekend door een onverklaarbare heimwee. Iets wat overigens veel hooggevoeligen ervaren. Het gemis van mijn ongeborn tweelingzus uitte zich bij mij onder meer in mijn relaties met vriendinnen.

Ik had niet zomaar een vriendin, maar een BFF met wie ik 't liefst samensmolt. In mijn onbewuste verlangen naar een hereniging met Grace, trok ik dan ook zielen aan voor wie onze vriendschap wenselijk was voor hun eigen zielengroei. Maar deze vriendschappen eindigden altijd nadat ik me verraden of verlaten voelde door die ander. Onbewust was mijn les al die tijd al om te beseffen dat zij niet mijn zus waren waar ik zo naar hunkerde. Ze waren individuele zielen die net als ik op aarde zijn om iets uit te werken. Ook op werk- en woongebied ontpopte ik me tot raszuivere 'hopper'. Ik bleef maar op zoek naar iets beters en dacht tegen beter weten in 'het' steeds gevonden te hebben. Om vervolgens (soms zelfs al op dezelfde dag) te beseffen dat dit het ook niet was. Mijn onbegrensd verlangen naar vervulling bleef onbeantwoord. Ik zocht mijn heil, net als vele andere AT-ers, in spiritualiteit. Dit pad bracht me tijdelijke verlichting. Maar ook vaak, soms pijnlijke, zeepbellen die gedoemd waren uit elkaar te spatten. Want wie niet in verbinding is met zichzelf, trekt volgens kosmische wetten anderen aan voor wie hetzelfde geldt. Zeker ook op spiritueel gebied.

Ik deel een anekdote met je. Als twintiger deed ik met een groep *spiritual seekers* op een halfduistere zolderkamer een oefening waarbij we door elkaar liepen en steeds een

Tanja's reis

Ik begeleid therapeute Tanja online. Ze weet al jaren dat ze een ongeborn tweelingbroer heeft. Als kind wilde ze liever een jongetje zijn. Haar hele leven lijdt ze al aan boosheid en voelt ze zich verantwoordelijk voor anderen, waarbij ze haar eigen behoeftes negeert. Uit gewoonte koopt ze spullen vaak in tweevoud. Ze voelt zich schuldig dat ze haar broer niet kon redden, omdat ze te veel plek in de baarmoeder zou hebben ingenomen. Op het Tussenstation ervaart ze 'een mannelijke witte figuur met menselijke vormen'. Ze wil weten waarom hij is weggegaan. Haar broer antwoordt dat hij niet is weggegaan, maar zijn weg heeft vervolgd. Dat hij haar heeft helpen incarneren, omdat ze zo bang was. En dat daarmee zijn job gedaan was. Op Tanja's vraag wat zijn taak nu is, geeft hij aan zielen op afstand te begeleiden. Hij weet dat zijn zus hem zijn vertrek kwalijk neemt en dit op anderen reflecteert. Dit heeft een muur tussen hen geplaatst. Tanja vraagt of hij bij haar wil zijn en hoe ze dan weet dat hij dat is. Op dat moment loopt Tanja's hond vanuit haar mand naar haar baasje toe. Tanja's broer geeft aan de hond gestuurd te hebben. Hij is blij dat ze contact heeft opgenomen, zodat ze weer herenigd zijn. Iets waar zijn zus zolang naar heeft gesnakt. Als geschenk geeft hij haar een ingestraalde steen met zijn energie. Op de terugreis beseft Tanja dat zijzelf de verbinding met haar broer heeft verbroken. En dat ze daarom in relaties altijd de ander verlaat voordat zij wordt verlaten. Ze belooft zichzelf uit de slachtofferrol te stappen en haar oordelen te laten varen. Ze voelt zich bevrijd van een zware last en is dankbaar voor deze reis.

andere identiteit aannamen. Waarop zo'n reus van een vent wild zwaaiend met zijn armen maar bleef roepen dat ie een vliegtuig was. Deze kamikazepiloot bezorgde iemand toen nog een bloedneus. Dat anderen zich een bloem, fiets of giraf waanden, ging compleet aan hem voorbij. Later meende ik hem nog eens op straat te herkennen in een groepje psychiatrisch patiënten. Met vermoedelijk zijn begeleidster als verkeerstoren en tranquillizers als kerosine.

Bijna-thuis-ervaring

Jarenlang, nog voordat ik besepte AT-er te zijn, zweefde ik van de ene spirituele stroming naar de andere. Zo ook bij maandelijkse groepsbijeenkomsten bij een leraar thuis. Deze man beschouwde ik als vaderfiguur. Uiteindelijk, na drie jaar, bleek hij er een dubbele agenda op na te houden toen ik erachter kwam dat hij zich via mij financieel wilde verrijken. Ik staakte direct de bijeenkomsten om geruime tijd mijn emotionele wonden te likken. Wat voelde ik me verraden en in de steek gelaten, iets wat als rode draad door mijn leven liep. Achteraf ben ik hem dankbaar voor de jaren dat ik, weliswaar onbewust, tijdelijk rust in mijn leven vond en gelijkgestemden in de groep ontmoette. En omdat hij me loepzuiver heeft gespiegeld dat een slechte verbinding met mezelf kan leiden tot grote teleurstelling. Misschien was mijn allergrootste teleurstelling wel tijdens mijn 'bijna-thuis-ervaring', kort na mijn echtscheiding in 2004. In die periode was ik een emotioneel wrak en beleefde mijn heimwee een hoogtepunt. Tijdens een engelenmeditatie die ik vanaf een CD-tje beluisterde op bed, belandde ik 'thuis'. Mijn verblijf daar was en is met

geen pen te beschrijven. Het voelde alsof ik was opgehaald, alsof mijn gebeden eindelijk waren verhoord. Ik beleefde daar ultiem geluk in al mijn vezels. Ik was omringd door de prachtigste kleuren die ik op aarde nooit had gezien. Ik hoorde hemelse klanken doorspekt van pure vrede en vreugde. Mijn ziel wist het; ik was thuis en wilde hier nooit meer weg. Totdat een engel me vertelde dat ik weer zou terugkeren, omdat ik op aarde nog een belangrijke taak te vervullen had. Even later voelde ik de harde matras onder me en werd ik me gewaar van mijn loodzware lichaam. Het besef drong langzaam door. Ik was weer terug op aarde. Weggehaald bij de engelen, weggerukt uit mijn thuis. Ik voelde me wanhopig en godverlaten. Anderhalve week bewoog ik me voort tussen hemel en aarde. Totdat ik op een ochtend wakker werd en mijn ervaringen waren weggenomen. Alleen cognitief kon ik het nog navertellen. Hoe boos ik ook was op God, op een dieper level wist ik dat dit nodig was om weer te kunnen aarden. Want mijn kinderen hadden hun moeder hard nodig nadat hun vader elders was gaan wonen.

Aarding is altijd een grote uitdaging voor me geweest. Ook dit hoor ik van veel andere AT-ers terug. Lange tijd liet ik mijn aardse koffers onuitgepakt, omdat ik eigenlijk weer snel wilde uitchecken. Om (op onbewust level) weer terug te kunnen keren naar Grace. Daarom was een spirituele leerweg, waarin werd onderwezen dat het lichaam slechts 'een klomp klei' is, mij op het lijf geschreven. Terwijl ik tegen mijn ondergewicht aanliep, bleef ik mezelf maar wijsmaken dat ik mentaal en geestelijk sterk moest zijn. Dat mijn fysieke lijf van ondergeschikt belang was. Hiermee ging ik compleet voorbij aan het feit dat ik als ziel had gekozen voor dit lichaam om handen en voeten te geven aan mijn zielengroei.

21 december: Womb Twin Day

Op 21 december staat men wereldwijd stil bij de tweelinghelft die niet ter wereld kwam. Hoe? Door bijvoorbeeld door een kaarsje voor hem of haar te branden, een Chinese ballon op te laten, bloemen uit te strooien, een mooi portret te schilderen of als alleengeboren tweelingen bij elkaar te komen.

Meer info: www.wombtwin.com

Geén kosmische fout

Mijn ongebreidelde zoektocht naar vervulling duurde nog tot zo'n zeven jaar geleden. Totdat ik op een dag op het spoor kwam van Grace. Een bevriend medium bevestigde mijn groeiende gevoel dat ik wellicht niet alleen was geïncarneerd. Vanaf dat moment vielen spreekwoordelijk alle puzzelstukken op hun plek. Al mijn opgelopen trauma's in dit leven kon ik ineens in een heel ander licht zien. In plaats van losse incidenten, bleken ze voortvloeiels te zijn van dat ene trauma wat zich al in de baarmoeder had voltrokken. Dit gaf me innerlijke rust. Mijn leven en werk kregen meer richting en focus. In eerdere artikelen voor ParaVisie Magazine deelde ik al dat ik in mijn praktijk innerlijke treinreizen begeleidde naar het Tussenstation, een kosmische ontmoetingsplek ergens tussen hemel en aarde. Mijn klanten beleefden daar engelenhealingen of ze hadden fysieke, zintuigelijke ontmoetingen met hun ongeboren zielskind die ze waren verloren door miskraam of abortus. Ik wist in al mijn vezels dat ik daar een nieuwe reisbestemming aan mocht toevoegen, namelijk 'een reünie met je ongeboren tweelinghelft'. Inmiddels heb ik een behoorlijk aantal AT-ers mogen begeleiden naar het Tussenstation, waar ze al hun vragen konden stellen aan hun non-fysieke tweelinghelften. De meest gestelde vraag was,

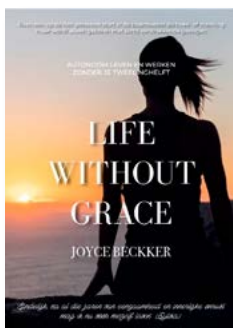
‘Ik voelde me vanaf de eerste dag niet welkom en ook niet veilig in het gezin. Er ontbrak gevoelsmatig iemand...’

*Joyce bij het speciaal voor alleengeboren tweelingen gemaakte kunstwerk van Miriam Trienen.
Foto: Caroline Slotboom*

zoals je misschien wel vermoedt, de ‘waarom-vraag’. Het viel me altijd op hoe wijs, rustig en liefdevol ze antwoord kregen. Meestal kregen mijn klanten ook allerlei adviezen mee. In bijna alle gevallen is het leven van mijn klanten na de sessie een stuk fijner en meer vervuld geworden. Vooral omdat ze hun zoektocht konden staken. Ze begrijpen nu veel beter wat er werkelijk is gebeurd in de baarmoeder en zien in dat dit onderdeel was van hun eigen zielenplan. In geen van de sessies die ik mocht begeleiden, was er dus sprake van een kosmische fout.

Om je een indicatie te geven van wat er zoal gebeurde op het Tussenstation deel ik twee praktijkvoorbeelden met je (zie kaders over Tanja en Anneke). Vanwege de privacy van mijn klanten, gebruik ik pseudoniemen.

In mijn boek *Life without Grace* deel ik meer praktijkervaringen van AT-ers die hun ongeboren tweelinghelft(en) hebben ontmoet. Ook lees je hierin mijn eigen zoektocht op het gebied van onder andere relaties, geld, lichaamsbeeld, identiteit, verlies, werk, woonplek, moederschap en spiritualiteit. Mijn belangrijkste boodschap die ik jou als AT-er wil meegeven, is dat jij een individuele ziel bent. Net zoals je ongeboren tweelingzus of -broer dat is. Hij of zij wil niets liever dan dat jij een autonoom leven leidt en van daaruit verbinding maakt met anderen. Pas dan is je zoektocht voorbij en kan jij je mooiste leven leiden. •

Joyce Beckker schreef *Life without grace. Autonoom leven en werken zonder je tweelinghelft* (Sarah Publications, ISBN 9789081769211). Meer info over Joyce Beckker:

WWW.LIFEWITHOUTGRACE.NL

Annekes reis

Muzikante Anneke vertelt dat ze altijd voelde voor twee te moeten leven. Ze draagt een zware last op haar schouders. Met deze ontmoeting hoopt ze zich hiervan te bevrijden. Op het Tussenstation gaat ze door een stenen poort zonder deur. Ze zweeft en kan zich vrij verplaatsen. Van haar meegereisde gids krijgt ze een fonkelend bergkristal. Dan ontmoet ze haar tweelingzus. Op Annekes vraag waarom ze is weggegaan, antwoordt deze dat ze hier zelf voor heeft gekozen. Zodat ze vanuit de onstoffelijke wereld meer voor haar zus kan doen. Als ze was gebleven, zou Annekes ontwikkeling zijn achtergebleven en was er minder ruimte om te musiceren. Tijdens de terugreis beseft Anneke dat haar muziek ontstaat vanuit verbinding met haar tweelingzus. Ze begrijpt nu waar haar inspiratie vandaan komt. Anneke voelt vrede met het verlies in de baarmoeder. Evaluerend geeft ze aan blij, tevreden en dankbaar te zijn. Bij een tweede reis naar het Tussenstation een maand later krijgt Anneke van haar tweelingzus aanvullende tips voor het musiceren. Als verrassing wordt ze door haar zus ook meegenomen naar een andere plek. Daar ziet Anneke een baby liggen die verandert in een blonde jongen. Haar zus noemt zijn naam en vertelt dat hij één van Annekes ongeboren zielskinderen is uit een miskraam. Ook met hem kan ze contact onderhouden. Op de terugreis voelt Anneke zich verrijkt. Ze heeft het gevoel dat alles mogelijk is en dat ze haar onzekerheid definitief mag loslaten. Zelfverzekerd en enthousiast keert ze huiswaarts.